

Cròniques del món

Una dona passa davant d'una pancarta de protesta, penjada a la tanca fronterera entre Melilla i el Marroc, el 18 d'agost prop passat.

Crisi a la frontera hispano-marroquina

RABAT ■ Erena Calvo

Les relacions entre el Marroc i Espanya han tornat a tesar-se aquestes darreres setmanes, malgrat que representants polítics de banda i banda de l'estret insisteixen a dir que la seva excel·lent cooperació no pot resultar afectada per "uns malentesos". Uns malentesos que han originat una crisi entre ambdós països, arran de les suposades agressions per part d'agents de la policia espanyola a ciutadans marroquins a la frontera de Melilla, on aquestes últimes setmanes grups d'activistes marroquins han obert un polèmic front contra els agents espanyols. El darrer mes, el Ministeri d'Afers Estrangers del Marroc ha fet públics quatre comunicats en què acusa la policia de maltractament als seus ciutadans a la frontera de Melilla, que qualificava de "ciutat ocupada". Espanya va respondre les dues primeres denúncies,

però va guardar silenci durant dies fins que, en un cinquè comunicat, el Marroc va expressar la seva sorpresa arran de la falta de resposta de Madrid. La pressió marroquina va tenir efecte i es va traduir en una trucada del rei Joan Carles I a Mohàmmet VI i en l'anunci del viatge aquest dilluns del ministre de l'Interior espanyol, Alfredo Pérez Rubalcaba, a Rabat. Però, malgrat això, els activistes marroquins de la Coordinadora de la Societat Civil del Nord del Marroc i de l'Associació Gran Rif pels Drets Humans insistien que els agents espanyols continuaven agredint marroquins; denúncies, tanmateix, que no va assumir el Ministeri d'Afers Estrangers marroquí. Els activistes també protestaren contra el col·lectiu femení de la policia de la frontera. I, argumentant que eren les "més agressives", van tractar d'humiliar-les penjant al pas fronterer

fotomuntatges en què apareixien les agents en una sala de discoteca o en un abocador en què es llegia la paraula "frontera", sempre acompanyades de dues mans tacades de sang. Conscients del seu protagonisme mediàtic, els membres d'aquestes associacions van organitzar dos boicots a Melilla, on blocaren l'entrada de peix, fruita, verdura i materials de construcció. Dimecres de la setmana passada van anunciar la fi d'aquesta estratègia perquè havien arribat a un acord amb els comerciants de Melilla i perquè, segons ells, volien donar un vot de confiança a les diplomàcies d'ambdós països per a resoldre de la crisi. Aquell mateix dia, el líder del Partit Popular, José María Aznar, feia de sorpresa una visita a Melilla, ciutat on mai no havia anat com a president espanyol. L'executiu marroquí va titllar la visita de "provocació inadmissible".

WASHINGTON ■ Ricard González

Els militars discrepen. El cansament de la població nord-americana per la guerra de l'Afganistan és tan profund que, tot i que no encara no hi han arribat els darrers 10.000 soldats que formen part de l'increment de la presència militar decretada pel president Barack Obama, el principal punt de discussió és quan començarà la retirada. El president Obama no ha establert cap data per al retorn de l'últim soldat des d'aquell país, però sí per a l'inici del replegament, el juliol del 2011. No obstant això, els seus crítics *falcons* consideren que és una errada proporcionar una data aleatòria, basada en la conveniència política de Washington, en lloc de condicionar-la a la millora de la situació sobre el terreny. És el mateix debat que Barack Obama i John McCain van protagonitzar respecte a la guerra de l'Iraq l'any 2008, quan eren candidats a la presidència del país. L'estament militar –sobretot els generals destinats al camp de batalla– sempre ha fet costat als republicans en aquest debat. I el general Petraeus, el màxim responsable militar nord-americà a l'Afganistan, no n'és cap excepció. Conscient que, a les democràcies del segle XXI, un general també ha d'exercir tasques de relacions públiques, la setmana passada Petraeus va concedir entrevistes a diversos mitjans de comunicació dels Estats Units. En totes va insistir en la seva sintonia amb la Casa Blanca respecte a l'estratègia a l'Afganistan. Però, entre línies, es va poder llegir que Obama i Petraeus no veuen igualment la qüestió del calendari de retirada. Petraeus relativitza la data del juliol del 2011 dient que és l'inici d'un procés, però que resta subjecta a les condicions sobre el terreny. Si hi ha un sector de la població que està fart amb la guerra és l'ala esquerra del partit demòcrata, i les seves relacions amb la Casa Blanca es van deteriorant. La setmana passada, el portaveu presidencial, Robert Gibbs, va arribar a menysprear públicament els bloguistes esquerranosos. Davant unes eleccions que es preveuen renyides, Obama no es pot arriscar a perdre el suport de l'esquerra i, per tant, és previsible que voldrà mantenir la

El general Petraeus ha qüestionat Obama.

seva promesa de començar la retirada el juliol del 2011. Una dificultat afegida pel president pot ser una altra retirada: la del secretari de Defensa, Robert Gates. Ell mateix la va fixar “en algun moment del 2011”. Gates és molt respectat a l'exèrcit, i fa de pont entre el president i l'estament militar. Així doncs, el seu abandó no podria arribar en pitjor moment. Ara bé, Gates té un alt sentit de la responsabilitat. També havia declarat que no seria secretari en un govern d'Obama, però quan aquest li ho va demanar, hi va accedir. La història podria repetir-se.

PARÍS ■ Juli Martí

Vacances pagades. Just abans de començar les vacances, el president francès, Nicolas Sarkozy, va arribar-se fins a Grenoble. Era poc després d'una intervenció de la policia que havia aixecat uns greus aldarulls urbans. En un discurs virulent, Sarkozy declarava, per enèsima volta, la “guerra” a la criminalitat i a les bandes organitzades i, entre més mesures, proposava la retirada de la nacionalitat francesa als ciutadans que ataquessin un representant de la policia i el tancament de campaments

Al president Sarkozy se li acumulen els problemes.

il·legals de gitanos. Al cap de pocs dies, el diari *Le Figaro* publicava un sondatge que pintava una població molt favorable a les declaracions presidencials i que, de retop, donava ales a tots aquells que fan mèrits per continuar essent o convertir-se en ministres quan es remodeli el govern (previsiblement a final d'octubre). Així doncs, el dia 18 d'agost el ministre de l'Interior anunciava que les seves administracions ja havien procedit a tancar una cinquantena de camps tot i que el diari *Le Monde* només tenia constància de 13 camps desallotjats. El ministre d'indústria –que passa per ser molt amic del president– sobrepassava les seves competències i demanava que els alcaldes que no fessin allò que els manava el govern fossin multats; és a dir, multiplicar les càmeres de vigilància. Però el viratge repressiu de Sarkozy també ha acrescut aquells que volen diferenciar-se'n o bé oposar-s'hi. L'ex-primer ministre i actual alcalde de Bordeus, el conservador Alain Juppé, que ja no amaga les pretensions presidencials per al 2012. O l'etern rival del president, Dominique de Villepin, que vol crear-se un grup parlamentari propi aquesta tardor i, per això, busca una desena de diputats. Les actuals dificultats de l'equip de Sarkozy, com també els qui, per força, quedaran decebuts del pròxim govern, podrien ajudar-lo a assolir aquesta xifra. Finalment, l'esquerra, incòmoda amb aquestes qüestions i certament colpida pel sondatge de *Le Figaro*, s'ha recuperat amb la posterior publicació d'una enquesta de la revista mensual *Marianne*, segons la qual prop d'un 70% de la població considera que la política del president Sarkozy és ineficaç en el terreny de la seguretat. La direcció dels socialistes ha pogut recordar que Lille, la ciutat de què Martine Aubry és alcaldessa, aconsegueix de reduir la criminalitat tot i refusar la videovigilància. Amb tot, el final de les vacances també marcarà el retorn de la polèmica judicial al voltant de Liliane Bettencourt i el ministre de Treball, Eric Woerth. I, justament, un dels objectius de l'ofensiva *seguritària* de l'Elisi era de fer canviar de tema els diaris i revistes.